

A ciberelevés

Egyszer egy ember elment vendégségbe egy barátjához, s ott megkínálták ciberelevessel.

Rettenetesen jólesett neki, s elhatározta, hogy ezután mindig ciberét főzet a feleségével. Csak attól félt, hogy amíg hazaér, elfelejti, s nem tudja megmondani a finom leves nevét a feleségének. Éppen ezért hazafelé egész úton mondogatta magában:

- Cibere, cibere, cibere...

Egyszer egy hídra ért, s benézett a híd alá, hogy lássa, mekkora a víz. Abban a pillanatban elfelejtette a leves nevét. Gondolta, beesett a vízbe, s ott kell megkeresnie, hogy újra eszébe jusson.

Amint ott keresgélt a vízben, egyszer csak arra jött egy úr hatlovas hintóval. Megállott a hídon, és lekiáltott:

- Mit keresel ott, hé?!

- Ha tudná, az úr is keresné - válaszolta az ember.

Az úrnak sem kellett egyéb! Az gondolta, hogy ki tudja, milyen nagy kincset keres ez az ember? Hamar lefutott, beállott térdig a sárba, s könyökig matatott benne.

Ott matattak vagy két órát, de nem találtak semmit. Az úr megunt, s mérges lett.

-Én nem keresem többet, még ha a Dárius kincse is! Úgy összetapostuk ezt a sárt, hogy olyan, mint a cibere.

- Ez az! Megtalálta! - kiáltotta az ember.

Megköszönte, s azzal indult boldogan haza.

Az urat pedig kicsi híja, hogy meg nem ütötte a guta.